

Den fg. formand (Lissa Mathiasen):

Tak til ordføreren. Den næste ordfører er fru Henriette Kjær.

Henriette Kjær (KF):

Da vi rigtig begyndte at få gæstearbejdere herop til Danmark i 1960'erne og 1970'erne, fungerede det på den måde, at de pakistanske eller tyrkiske mænd tog herop for at arbejde og tjene nogle hurtige penge. Opholdet her i landet skulle kun vare en kort periode, så ville de tilbage og nyde den øgede velfærd, de opsparede penge kunne bidrage til i deres respektive hjemlande. Men sådan gik det jo ikke. De kom aldrig tilbage.

Jeg ønsker mig faktisk den nye bog, »Du lovede, vi skulle hjem«, af Rushy Rashid i julegave, for det mønster, hun beskriver i bogen, er jo årsagen til, at vi står her i dag og diskuterer familiesammenføringer. Dengang for 30-40 år siden handlede familiesammenføringer om, at manden var kommet herop at arbejde, og så fandt han ud af, at han egentlig var glad for at være her, men han ville naturligvis gerne have sin familie herop. Så kom hans kone og de børn, de havde sammen, til Danmark, og det synes jeg sådan set ikke der var noget problematisk i. Vi havde selv bedt om at få den arbejdskraft herop, og selvfølgelig skulle man have mulighed for at få sin kone til landet.

Men så ændrede mønsteret sig jo fuldstændig. Børnene af indvandrerne blev ikke gift med danskere eller med de pakistanere eller tyrkere, der allerede var i landet. Nej, de skulle have en ægtefælle fra det land, deres forældre kom fra, og det problematiske var, at de børn, der var født her i landet, skulle ind i et arrangeret ægteskab. Ofte fandt forældrene manden eller konen til dem i den landsby, de kom fra, og det er her, jeg mener, det er gået helt galt, for så har det jo ikke noget at gøre med, at man gerne vil forenes med sin familie.

For mange af disse unge er det et helt ukendt menneske, de skal giftes med, og man må bare håbe, at det går godt, for ellers er det jo rigtig, rigtig træls. Men det er jo rigtig, rigtig træls for mange af disse unge mennesker. Vi ser tvangsægteskaber med ulykkelige skæbner, hvor unge piger eller mænd gerne vil ud af ægteskabet igen, og vi ser arrangerede ægteskaber, der ender voldeligt på grund af de frustrationer, der opstår, når to kulturer mødes, og to, der i øvrigt ikke har haft lejlighed til at finde ud af, om deres kemi passer sammen, pludselig skal være mand og kone og bo sammen.

Denne form for familiesammenføring betyder ikke bare store omkostninger for mange mennesker; den betyder også, at integrationsopgaven bliver uendelig svær, og at risikoen for parallelsamfund vokser. Der sker jo det, at når en kvinde med udenlandsk baggrund får en mand, der ikke kan tale dansk, herop, har han en forventning om, at der skal tales f.eks. tyrkisk i hjemmet. Så får de et barn, som de også taler tyrkisk med, og dermed bliver barnet dårligt til dansk, selv om det er født i Danmark.

Det er jo ofte svært for de ægtefæller, der kommer herop, at få arbejde, fordi de er dårligt uddannede og ikke taler sproget. Nu er der strammet op, så ægteparrene skal kunne forsørge sig selv, men det giver jo også problemer i de forhold, hvor det er kvinden, der må forsørge manden. Det gør ham nemlig frustreret.

På baggrund af alt dette har vi fået nogle udfordringer, som er svære at løse, men det har vi alligevel forsøgt at gøre, bl.a. med 24-års-reglen. Formålet med 24-års-reglen er at beskytte de unge mennesker mod at komme ind i et arrangeret ægteskab, for når man er 24 år, er man mere moden og mere parat til at sige fra, end når man er 18 år, og rent uddannelsesmæssigt og økonomisk er man også bedre rustet.

Jeg forstår udmærket, at man på en rejse eller i forbindelse med et ophold i udlandet på grund af uddannelse eller arbejde kan møde en fra et andet land, som man elsker højt og gerne vil giftes med, også selv om man ikke er fyldt 24 år. Men det er bare sjældent det, der er tale om, når vi taler om udlændinge i Danmark eller om danske statsborgere med udenlandsk baggrund. Så er ægteskaberne arrangerede, og derfor synes vi Konservative, at familiesammenføringsreglerne er både nødvendige og fornuftige.

Kl. 18.25

Det betyder imidlertid ikke, at Danmark er et lukket land. Der er kommet flere udenlandske studerende til landet, der er kommet flere fra udlandet til Danmark for at arbejde, og lige nu er et lovforslag om en greencardordning i høring. Det betyder forhåbentlig også, at der kommer flere velkvalificerede arbejdstagere til Danmark og bidrager med deres viden og arbejdskraft.

Derfor er vi medforslagsstillere på det forslag til vedtagelse, fru Irene Simonsen læste op, og kan ikke støtte det andet forslag til vedtagelse, der foreslår en undersøgelse.